

Јединица ПВО која је у
сремску ораницу
„приземљила“ Ф-117 А

ИГРА НА НОЖ

Када прође ово зло и творци „новог светског поретка“ преброје зубе поломљене о балкански орах, исписаће се још једно поглавље ослободилачких ратова на нашем тлу. На првим страницама наћи ће место јединица ПВО којом командује потпуковник **Гвозден Ђукић**. То су они јунаци који су устремили најподмуклију међу небеским грабљивицама, ловац бомбардер Ф-117А, такозвани невидљиви „ноћни соко“.

Клонирано чедо „стелт“ технологије, у коју су Американци слупали више од педесет милијарди долара, башкарило се по небу изнад Панаме, Тајвана, Ирака... Некажњено је сејало смрт, уништавало ремек-дела светске архитектуре, жарило и палило. Све тако, док се није намерио на бољег од себе - храбријег, војника паметнијег од његовог компјутера. Да је тако сведоче остаци монструма који се трећег дана рата заглибио до гуше у тек заорану сремску њиву.

Али нећемо о „невидљивом“, с њим већ и деца збијају шале, а зајапурени Клинтон пуца од мучке. Слово посвећујемо победницима, онима што су помрачили славу „брушеног дијаманта“.

Од првог дана рата противавионци Гвоздена Ђукића мушки су се дохватили с агресором. Део неба који им је поверен даноноћно су чували. Те вечери сменом је командовао потпуковник **Зоран Дакић**, а ту су били његов заменик потпуковник **Анђелко Ђорђевић**, капетан прве класе **Ненад Миновић**, поручник **Предраг Даниловић**, старији водник прве класе **Ташко Начић** и водник прве класе **Тиосав Дејановић**.

Нејасни обриси на радару појављивали су се и нестајали, а онда су новим „цер“ допунским системом пратили „невидљивог“. У игри „на нож“ били су вешти и надасве храбри, високообучени и задивљујуће прецизни. Епилог је познат - пораз од кога

ће Пентагон дуго болети глава. Тајна брижљиво чувана у њиховом државном врху биће огољена до сржи. Али то је тема за неку другу врсту анализе.

Јединица о којој је реч заслужује честитке, велико поштовање, дивљење. То је састав какав се пожелети може. Спој искуства и младости у коме царује другарство. Војнички су расли са својим колективом, развијали стручност и таленат. Рад и обука никада им нису били омеђени радним временом. Много дана и ноћи заједнички су проводили на терену спремајући се за одбрану слободе нашег неба, ако затреба. А затребало је, још како! Потпуковник Дакић у томе сагледава њихову ефикасност и с доста чињеница поткрепљује вредности сваког појединца. Људске и војничке.

Њиховим учинком у рату били су задивљени и чланови руске делегације на челу с потпредседником Думе **Сергејем Бабурином**, која је посетила ту јединицу ПВО. Много лепих речи нашим ракеташима упутили су генерал-потпуковник авијације **Генадиј Матвејевич Бенов**, генерал-мајор **Николај Безбородов Максимович** и депутат **Генадиј Рајков Иванович**. У знак пријатељске подршке и дивљења за јуначко дело, поклонили су ручни сат потпуковнику **Зорану Дакићу**. Оплата часовника је израђена од материјала чувене руске противавионске ракете С-300, ноћне море америчких силеџија и целог НАТО-а.

Бранко КОПУНОВИЋ

ЈУНАЦИ НАШЕ
ОДБРАНЕ

Потпуковник Ђорђе Аничич

НА ПОЛОЖАЈУ ДО ПОБЕДЕ

Питоми Јазак на обронцима Фрушке горе јесте мало место, али има бар два јунака, једног мирнодопског и једног ратног. Мирнодопски је **Васа Касапски**, резервни заставник, европски првак у добровољном давању крви, а други је потпуковник **Ђорђе Аничич**, припадник јединице ПВО.

Био је одликаш у основној школи и гимназији, талентовани

стототенисер који је с екипом „Врдник“ био пионирски шампион Срема. Памти лепе дане проведене у Ваздухопловнотехничкој војној академији и свог командира вода потпоручника **Владу Станисављевића**. Песме уз гитару, пливачка такмичења, магична игра с целулоидном лоптицом...

У првим данима службовања, осим стручности, развијао је смисао за рад с људима. Његова максима гласи: другарство изнад свега. Војници су га вољели, веровали му и брзо учили. Тешку и одговорну дужност командира батерије ракетне јединице ПВО обављао је с великим успехом. Много се учи, дуга је обука, а све се решава у судбоносних петнаестак секунди - каже потпуковник Аничич.

Знање и вештину усавршавао је и у Русији, на најсавременијим ракетним системима. Истиче да му је то искуство драгоцену у овом рату. У његовој јединици је тим који побеђује, стални су сарадња и међусобни подстицај да се постигне највише када је најпотребније. Потпуковник Аничич је официр челичне воље и жустрог темперамента, велики је борац, искрен и правдољубив човек. Обожава природу и зато одмор увек потражи у тишини покрај реке. Неостварена љубав му је пчеларство. Помоћ малим, летећим, радилицама чија га непресушна енергија једноставно задивљује.

Када се његова јединица ухватила укоштац с непријатељским авионима, па почела да их скида с неба, променила се, вели, и свест војника. Схватили су да ти Американци нису непобедиви. Напротив. Зихераши су, избегавају мушку борбу. Хоће да ударе подмукло, да се омеће на нејач, цивиле. Ето какви су војници.

Изнад свега, потпуковник Аничич жели слободу нашој земљи и мир нашој деци. До тога дана биће на положају бранећи небо.

Б. КОПУНОВИЋ

